

FII SATULUI

Lucian Tatar

Prima rază de soare ce mi-a căzut pe față
primul zâmbet ,primul pas în viață
satul cel mic ,retras și liniștit-
plaiul mioritic, unde am copilărit!

Aici am zis ,cuvântul magic „mama”
bunica spunea povestea „Ileana Cosânzeana”
la grădiniță am învățat prima poezie,
am cunoscut viața ,ca o bucurie!

Pe banca veche,uzată de la școală,
am scris prima literă și prima aiureală
biserica la care mergeam duminica mereu
ne-a învățat ce-nseamnă credința în Dumnezeu!

Am crescut aici,cu drag si bucurie
ne-am pregatit de viață ,plutind în inerție
în acel timp în jur era atâta viață
autobuze pline plecau de dimineață
plecau bărbați la fabrici,copii plecau la școală
pe ulițele toate era ,înghesuială!

Tractoare,căruțe,oameni cu coase în spate
se-mprăști-au pe șesuri,pe dealurile toate...
câmpurile erau pline de spice aurii
la fiecare casă ...râsete de copii!

De Paște primeam haine si pantofi noi
ce mândrii si frumoși ne simțeam noi...
de Crăciun umblam ,din casă în casă
ducând colinda cea frumoasa!

Sat străvechi,istoric și plin de poezie
astepti fiii să vină cu poarta ta deschisă
împrastiat prin lume,mulți din copilarie
o rădacina vie,o flacăra aprinsă,
îi cheamă către locul în care s-au născut
chiar dacă casa veche,făcută doar din lut
s-a prăpădit săraca și spinii au crescut
prin cimitirul rece de treci ,îți amintești
copilăria toată si oare ...cine ești?...

Să spui o rugăciune...s-aprinzi o lumânare

Cu inima împăcată te duci în lumea mare!

Lucian Tatar-Poezie